

ת"פ 13703/04/20 - מדינת ישראל נגד ג'הד אל כמלאת

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 13703-04-20 מדינת ישראל נ' אל
כמלאת(עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופטת רבקה גלט מדינת ישראל
המאשימה	ע"י ב"כ עוה"ד דואק ושלמה נגד ג'הד אל כמלאת (עציר)
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד מסטרמן

גזר דין

העבירות

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של ניסיון פציעה כשהעברין מזוין לפי סעיפים 335(א)(1) ו-25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), וכן פציעה כשהעברין מזוין, עבירה נוספת לפי סעיף 335(א)(1) לחוק.

פרשת העובדות היא כי ביום 10.4.20, בסמוך לשעה 10:30 בבוקר, הגיע הנאשם לבית אחותו כשהוא תחת השפעת אלכוהול, ונשכב על רצפת המרפסת. אחותו התקשרה לאח נוסף, לעזרה. משהגיע האח למקום, פנה לנאשם והלין על התנהגותו ושכרותו. בתגובה, אמר לו הנאשם: "אני יעשה מה שאני רוצה", ולאור כך אמר לו האח כי יפנה לעזרת המשטרה. בשלב זה, ניגש הנאשם לפנים הבית, נטל סכין בעלת ידית שחורה ואמר לאחיו כי ידקור אותו. האח השיב לו כי הוא איננו יכול לדקור איש, בשל שכרותו, לקח מידו את הסכין והשליכה הצידה. משהמשיך האח להטיח בנאשם כי התנהגותו לא מקובלת ועליו לעזוב את הבית, אמר לו הנאשם "אני יראה לך מה זה", נכנס לתוך הבית ונטל סכין בעלת ידית חומה, מאחורי גבו. הנאשם ניסה לפצוע את אחיו בתנועות דקירה לעבר חזהו, אך האחרון זז ולא נפגע. מיד ובסמוך, שב הנאשם בתנועת דקירה לעבר האח ופצע אותו בבית השחי השמאלי. נגרם דימום רב, שהוביל לפינוי האח לבית החולים וסגירת הפצע בסיכות.

בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים, והנאשם עצור ממועד האירוע ועד היום.

טיעוני הצדדים

ב"כ התביעה הפנתה לחומרה מופלגת של העבירות שבוצעו באמצעות 2 סכינים. נטען כי רק בנס לא הסתיים האירוע באסון טראגי. עוד נטען לחומרה בשל היות הנאשם תחת השפעת אלכוהול, וכי רק לאחר התערבות אחרים חדל ממעשיו. התביעה הפנתה למספר גזרי דין שניתנו במקרים אחרים, וטענה כי המתחם ההולם נע בין 15 ל-36 חודשי

מאסר. בעניין הנסיבות האישיות, הפנתה ב"כ התביעה לעברו הפלילי המכביד של הנאשם, שבין יתר הרשעותיו, נדון בעבר בגין עבירת הריגה שבוצעה ברחוב, באכזריות רבה, וריצה מאסר בן 10 שנים. לאחרונה הורשע הנאשם בעבירת אלימות נוספת שבוצעה תחת השפעת אלכוהול. נוכח מסוכנותו, והעדר טיפול, עתרה התביעה להטיל עונש בחלק העליון של המתחם, למשך 30 חודשי מאסר, בצירוף מאסר על תנאי קנס ופיצוי.

ב"כ הנאשם טען כי נסיבות האירוע אינן כה חמורות כפי שתואר על ידי התביעה. נטען כי הנאשם אף הוא התגורר בבית באותה התקופה, הגיע למעשה למקום מגוריו כשהוא שתוי, ונרדם ללא כל כוונה אלימה. על פי הטענה, אחותו חשה בושה בשל התנהלותו, והזעיקה אח נוסף, על מנת לסלק אותו מן המרפסת. טענת הנאשם היא כי אחיו העיר אותו מתרדמתו כדי לגרשו, והוא התנגד אמנם בדרך בלתי ראויה, אך יש לתת משקל לכך שהוא בקושי עמד על רגליו בהיותו שתוי, ואחיו לא חשש מפניו, עד שנדקר. עוד נטען כי בסופו של האירוע, קשרו האחים את הנאשם למעקה, וכך מצאו אותו השוטרים. לדעת ב"כ הנאשם, אין לזלזל בעבירות, אך יש להתחשב בנסיבות, ובמחילתו של אחי הנאשם שביקש לא להחמיר עמו. עתירת הנאשם היא לקבוע כי המקרה מצוי במדרג הנמוך במידת החומרה, ובעניין המתחם הוגשה אסופת פסיקה. מבחינת הנסיבות האישיות, נטען כי מאז שוחרר הנאשם ממאסרו הממושך בשנת 2016, לא נצברו הרשעות פרט לאחת, שבגינה הוטל עליו מאסר על תנאי. ועוד, נטען כי הנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי, הוא בעל משפחה, ואב לילדים. בעניין בעיית השתייה נטען כי הנאשם מתמודד עמה, ולאחרונה הוא מתקשה בכך נוכח משבר הקורונה, והפסקת עבודתו. לאחר כל הטיעונים, עתר ב"כ הנאשם להטלת מאסר של 12 חודשים לכל היותר, וכן להימנע מענישה כספית.

הנאשם בדברו האחרון ביקש התחשבות, וטען כי גם בני משפחתו נהגו כלפיו באלימות, ולא הובאו לדיון.

מתחם העונש ההולם

על חומרתן של עבירות אלימות המבוצעות באמצעות נשק קר, אמר בית המשפט העליון בע"פ 7549/15 **פחימה נ' מד"י** (25.1.16):

"תופעת השימוש בסכינים ושאר סוגי נשק קר במהלך עימותים המתפתחים לתגרות היא תופעה חברתית מכוערת ומסוכנת, המחייבת תגובה עונשית מחמירה והחלטית. בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך להיאבק בתופעה זו שזכתה לכינוי "תת תרבות הסכין"

"קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי בהרתעת היחיד והרתעת הרבים מפני נקיטה בדרך של כוח ואלימות ליישוב מחלוקות וסכסוכים תוך שימוש בנשק קר. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם שימוש בסכין לשם פתרון מחלוקות וסכסוכים. יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו" (ע"פ 3573/08 עוואדרה נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (13.4.2010))."

וראו גם: בש"פ 2181/94 מיכאלי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 (22.4.1994); ע"פ 2949/06 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.7.2006);

ע"פ 8912/13 מדינת ישראל נ' יצחק טל, [פורסם בנבו] פסקה 11 (13.2.2014);
ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן, [פורסם בנבו] פסקה 21 (10.11.2009)."

בייחוד, מייחס בית המשפט העליון חומרה לעבירות אלימות המבוצעות תחת השפעת אלוהול, כפי שנקבע בע"פ 7879/09 מד"י נ' פלוני (3.8.10):

חשוב לחזור להדגיש את הסכנה הרבה הטמונה בשתיית משקאות אלוהוליים לשוכרה. כפי שראינו לצערנו בלא מעט מקרים האלוהול מהווה קרקע פורייה לביצוע של עבירות חמורות ביותר... אכן פרשה זו עמוסה באדי אלוהול והתיק מעורר שוב נושא כאוב, שבית משפט זה נתקל בו, כאמור, לעתים לא רחוקות של ביצוע עבירות תחת השפעת אלוהול. על כל הרשויות להיאבק בתופעה קשה זו.

(ראו גם: רע"פ 9/08 חוסרי נ' מד"י (2.1.08); רע"פ 7498/11 נאטור נ' מד"י (11.10.11); תפ 6557-05-11 מד"י נ' אלקרייף (29.11.11); רע"פ 6866/08 פדלון נ' מד"י (13.8.08); עפ"ג 45636-06-13 מד"י נ' טל (30.6.13)).

לאחרונה ממש, ניתן פסק הדין בעפ"ג 13916-04-20 (מרכז) מד"י נ' אלמיהו (7.7.20), שם נדון עניין בעל מאפיינים דומים לענייננו. המדובר היה בנאשם שהשתולל בביתו תחת השפעת אלוהול, נטל סכין מטבח גדולה ודקר את בת זוגו בבטנה. המתלוננת תפסה את להב הסכין, אך הנאשם ניסה לדקרה שוב, עד שהצליחה להוציא את הסכין מידו, וכל זאת בנוכחות ילדיהם. לאחר מכן, הנאשם ברח מן הבית, ונעצר רק לאחר מרדף, במהלכו התנגד בכוח. למתלוננת נגרם פצע שהצריך סגירה בסיכות. לנאשם לא היה כל עבר פלילי. בית המשפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל-30 חודשי מאסר, והטיל על הנאשם 16 חודשי מאסר. מטעם המדינה הוגש ערעור על קולת העונש, שלא התחשב בחומרת המעשה. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי יש להחמיר עם הנאשם, בין היתר בשל העדר כל הליך שיקומי. לפיכך, הוחמר העונש ל-22 חודשי מאסר.

מעניין **אלמיהו** יש להקיש לעניינו של הנאשם דן, בשל דמיון הנסיבות, בהן פצע הנאשם בן משפחה קרוב, כשהוא תחת השפעת אלוהול, ואף חומרת הפגיעה דומה בשני המקרים. אמנם נסיבותיו של הנאשם בעניין ההוא היו מקלות פי כמה, בשל העדר עבר פלילי, ועניין זה יבחן בהמשך.

בע"פ (מרכז) 11036-06-19 **אלגבי נ' מד"י** (22.10.19) שאף הוא נדון לאחרונה, קבע בית המשפט המחוזי הנכבד כי מתחם הנע בין 12 ל-36 חודשי מאסר הוא הולם לעבירות של פגיעה כשהעברין מזוין ואיומים. המדובר היה בנאשם ללא כל עבר פלילי, שאיים על אחר כי ידקור אותו ובהמשך דקר אותו במספריים בגבו בידו ובבטנו, באופן שהצריך ניתוח. על אותו נאשם הוטלו בבית המשפט קמא 20 חודשי מאסר וכן פיצוי בסך 20,000 ₪. העונש אושר בערכאת הערעור.

ברע"פ 8421/19 דהן נ' מד"י (24.12.19), נקבע מתחם הנע בין 12 ל-36 חודשי מאסר, בגין דקירת קטין בגופו ובפניו, והטחת לבנה בראשו, באופן שהצריך תפרים. על הנאשם הוטלו שם 27 חודשי מאסר, חרף העדר עבר פלילי.

בע"פ 3249/19 **פיסה"י נ' מד"י** (5.8.19) נקבע מתחם הנע בין 18 ל-36 חודשי מאסר, בגין תגרה אלימה שבעקבותיה שב הנאשם למקום כשהוא מצויד בסכין, ודקר את המתלונן בידו. הנאשם רדף אחרי המתלונן שניסה להימלט, וניסה לדקרו שוב, אך נבלם על ידי עוברי אורח, ולאחר מכן אותר על ידי המשטרה ונעצר. למתלונן נגרמה פציעה שהצריכה אשפוז למשך 14 יום וניתוח. על הנאשם הוטלו 24 חודשי מאסר, וערעורו לבית המשפט העליון נדחה.

בעפ"ג 37112-10-15 **מד"י נ' היילה** (17.1.16) הורשע הנאשם בפציעה בנסיבות מחמירות בכך שבהיותו בגילופין, חבט בראשו של המתלונן באמצעות בקבוק בירה שהתנפץ על ראשו, וגרם חתך שהצריך הדבקה. לנאשם היה עבר פלילי. בבית המשפט קמא הוטלו 14 חודשי מאסר, הכוללים הפעלת 2 תנאים בני 6 חודשים. ואולם, בערכאת הערעור הוחמר העונש ל-20 חודשי מאסר.

החלטות נוספות דומות ורבות, ניתן למצוא במאגרי הפסיקה (למשל: ת"פ 10016-07-12 **מד"י נ' י.ב.** (5.3.2014); ת"פ 5776-01-13 **מד"י נ' עבד אל חי** (6.10.2013); ת"פ 40233-05-15 **מד"י נ' שוחט** (29.2.16); ת.פ 7637-06-17 **מד"י נ' אבו ריאש** (15.02.2018); ת"פ 29637-12-13 **מד"י נ' פלוני** (נבו, 12.03.2015); ע"פ 6176/12 **שווקי נ' מד"י** (13.1.13); ת"פ 45263-03-15 **מד"י נ' נאסר** (12.1.2017)).

עיינתי היטב באסופת הפסיקה מטעם הנאשם, אך לדעתי אין בה כדי לסייע לו, שכן המקרים אליהם הופניתי כללו נסיבות חריגות ביותר לקולא. כך, בת"פ 23669-03-18 **מד"י נ' וולקוב** (3.5.20), ובת"פ 51250-06-15 **מד"י נ' פלוני** (14.4.16), המדובר היה בנאשמים חולי נפש, שחלה בעניינם קרבה לסייג לאחריות פלילית, כך שזכו להתחשבות מיוחדת. ביתר המקרים (ת"פ 41369-03-13 **מד"י נ' תיתי** (15.1.14), ת"פ 7483-07-18 **מד"י נ' חומרי** (22.9.19), ות"פ 21079-04-18 **מד"י נ' אביטון** (13.7.20)) המדובר היה בנאשמים שהתקיימו לגביהם שיקולי שיקום ממשיים, לאחר מתן תסקירים, ותהליך טיפולי, ובכך נעוצה היתה ההקלה עמם. כל הנסיבות הללו אינן מתקיימות בענייננו, וכפי שכבר נאמר, מנעד הענישה הוא רחב ביותר, ויש לבחון כל מקרה לנסיבותיו.

במקרה דנן, הנאשם הגיע לבית אחותו כשהוא שתוי, ועל כן הזעיקה אחותו את המתלונן שאף הוא אחיו של הנאשם. כשדחק בו המתלונן לעזוב את הבית, נטל הנאשם סכין, ולאחר שזו נלקחה ממנו, שב ונטל סכין נוספת, באמצעותה ניסה לדקור את המתלונן בחזה. בסופו של דבר, דקר אותו בבית השחי, כמתועד בתמונות שהוגשו. בדרך נס לא הסתיים האירוע באסון, אך למתלונן נגרם דימום רב, שהוביל לפינויו לבית החולים וסגירת הפצע בסיכות.

ניתן רק לשער את מידת פחדם של בני משפחת הנאשם מפניו, כשהיטב ידוע להם על מסוגלותו ועל מסוכנותו כשהוא מצוי תחת השפעת אלכוהול, וברור כי בשל כך נזעקה אחותו להוציאו מן הבית. אינני מקבלת את טענת הנאשם לפיה מדובר באירוע מינורי, ואינני יכולה להתייחס בקלות ראש למעשים, כאילו היה בשכרות כדי להמעיט מן החומרה. לדעתי, אין לאפשר לאדי האלכוהול לטשטש את חומרת התנהגות הנאשם, בייחוד בשים לב לכך שמדובר במי שידוע היטב, כי לא פעם הובילה אותו שכרותו למעשים חמורים שאין כדוגמתם.

נוכח נסיבות האירוע ומדיניות הענישה הנוהגת, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם את האירוע נע בין 12 ל-36 חודשי

מאסר.

העונש המתאים לנאשם

הנאשם נושא על שכמו עבר פלילי מכביד ביותר. מאז שנת 1999 הורשע פעמים רבות בעבירות של התפרצות וגניבה מכלי רכב, והוטלו עליו עונשי מאסר משמעותיים.

בשנת 2007, הורשע בעבירת הריגה, ונדון לעונש מאסר למשך 10 שנים. באותו מקרה, בהיותו שתוי בגינה הציבורית, סבר הנאשם כי המנוח מקניט אותו, והחל להכותו ולבעוט בו. לאחר מכן, נטל מוט עץ שבקצהו בורג והחל להכותו בחוזקה עד לשבירת המוט. הנאשם נטש את המקום בעוד המנוח מוטל על הקרקע כשהוא מדמם, ולאחר מכן נפטר כתוצאה מן החבלות. לאחר הרשעה זו, הנאשם שב והורשע בעבירה של החזקת סכין, ונדון למאסר קצר. לאחרונה הורשע שוב, בשנת 2016 בעבירה של חבלה במזיד לרכב, בכך שהשליך אבנים על רכבה של המתלוננת שחנה ברחוב, בהיותו שתוי. בגין כך, נדון למאסר על תנאי בלבד.

הנה כי כן, הנאשם נוהג לשתות לשוכרה ולבצע מעשים אלימים ומסוכנים תחת השפעת אלכוהול, ותוצאות מעשיו עלולות להוות אסון. בנסיבות אלה, שומה על בית המשפט למסור מסר מרתיע וחד משמעי כי אין להשלים עם פגיעתו הרעה.

בעניינו של הנאשם לא נתבקש תסקיר ולא קיים כל אופק שיקומי. למרבה הצער, התרשמותי היא כי הנאשם חסר מודעות למצבו ולמסוכנותו. במצב זה, מחובתו של בית המשפט להטיל עונש הולם, ובין היתר לשים לנגד עיניו את מצבם של בני המשפחה שזכותם היא לשלוות חיים בטוחה בביתם.

בשל עונש המאסר שיוטל, ולאור עמדתו הסלחנית והמיטיבה של המתלונן, מצאתי לנכון לפטור את הנאשם מעונש כספי.

סופו של דבר, אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. 25 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו מיום 10.4.20 ועד היום.

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות מסוג פשע.

5 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות מסוג עוון, או איומים.

המוצגים יושמדו.

זכות ערעור כדן.

ניתן היום, כ"ד כסלו תשפ"א, 10 דצמבר 2020, במעמד הצדדים.